

Tarah DeWitt

De verbouwing

Proloog

Vier juli

LaRynn

Alle beschamendste momenten in mijn leven gingen gepaard met een soundtrack.

In de derde holde ik tijdens mijn eerste schoolfeest het toilet uit, en omzeilde ik opgestoken kapsels en een veelvoud aan schurende lichamen waar de hormonen doorheen gierden, zodat ik mijn lievelingshitje niet zou missen. Rihanna dreunde door de speakers van de gymzaal en zong over liefde vinden op een hopeloze plek - dat was ietsje te toepasselijk, als je het mij vraagt. Snel vond ik in de menigte een denkbeeldige schijnwerper en begon ik met mijn heupen te wiegen en met mijn met een corsage getooide pols hoog door de lucht te zwaaien...

Ondertussen zat een punt van mijn jurk diep in mijn slip gestoken.

Ik dacht dat mijn date me probeerde aan te raken om met me te dansen. Blijkbaar wilde hij alleen mijn aandacht trekken. Maar mijn ontblote linkerbil was niet de echte aanfluiting. O nee. Door het enorm zichtbare touwtje van mijn tampon - dat leek licht te geven in de verlichting van de gymzaal - werd dat afschuwelijke moment pas echt in mijn geheugen gegrift.

En dan was er die keer tijdens mijn tweede semester als student, toen ik in de bibliotheek naar een redelijk pikant audioboek aan het luisteren was. Uiteindelijk besloot ik dat ik te veel werd afgeleid om goed te kunnen leren, dus ik schakelde over op mijn afspeellijst. 311 tokkelde een deuntje en zong dat mijn energie de kleur van amber had toen ik merkte dat ik aangestaard werd.

Toen ik mijn koptelefoon vlak daarvoor had losgekoppeld van mijn tablet en naar de muziek op mijn telefoon was gewisseld, speelde het apparaat blijkbaar dat boek verder af. Hardop. Laten we het erop houden dat de voorlezer bijzonder getalenteerd was en een voortreffelijke en enthousiaste intonatie had.

En helaas is de herinnering die ik het meest probeer te onderdrukken ook die waardoor het schaamrood me het meest naar de kaken stijgt. Die vond een paar jaar voor het luidruchtige erotica-incident plaats.

Mijn vaders nijdige, rode gezicht borrelt op in mijn geheugen, gevolgd door dat van mijn verslagen grootmoeder en die van mijn andere vakantievrienden - zij keken allemaal geschokt en verward.

Ik gebruikte het T-shirt van een jongen om mijn ontblote voor-gevel te bedekken terwijl mijn vader ons bestraffend toesprak en wij terechtstonden in het licht van zijn koplampen. En het gezicht van diezelfde halfnaakte jongen stond onbewogen en schaamteloos.

Die keer, met het zachte geluid van een sirene in de verte, was het *Fade Into You* dat steeds opnieuw afspeelde als achtergrondgeluid bij mijn beschamende moment. Telkens als het nummer opnieuw begon, kromp ik ineen. Waarschijnlijk de schuld van een verdwaald ledemaat dat de repeat-knop op het dashboard had ingedrukt toen Deacon me op zijn schoot trok en me ondertussen probeerde uit te kleden. Al snel raakten we dermate afgeleid dat het ons niet meer opviel.

‘Maar jullie vinden elkaar niet eens aardig!’ zei een wild gebarende June, de enige vriendin die ik die zomer had gemaakt.

‘Doen we ook niet,’ antwoordde Deacon en mijn blik schoot zijn kant op terwijl er eerder dan verwacht iets in mijn keel bleef steken. Er drukte een zwaar gevoel op mijn maag. De laatste woordjes die ik hem toegefluiserd had voordat er iemand op het raam begon te bonzen, deden toch echt anders vermoeden.

Sterker nog, die zeiden precies het tegenovergestelde.

‘Het was niets meer dan seks, toch?’ had hij gezegd en zijn schou-
ders opgehaald. Zijn harde blik bleef op mij gericht.

‘Waar ben je verdomme mee bezig, Deac?’ antwoordde Jensen, ook een lang verloren vakantievriend en Junes tweelingbroer.

‘LaRynn Cecelia Lavigne, *mets ton cul dans la voiture!*’ schreeuwde pap voordat hij zijn portier van de auto dichtsloeg. Als de wederweerga de auto in, nu.

Ik snoof, deed zijn shirt aan en stampte naar mijn vaders Mercedes in de hoop dat ik nooit meer iets van Deacon Leeds zou zien of horen.

Dat was de laatste keer dat ik de woorden ‘ik hou van jou’ tegen iemand zei, terwijl dat vervloekte nummer maar bleef doorspelen.

Dus nu, terwijl er als een geiser bruingrijs water omhoog borrelt uit het doucheputje en ik naakt en languit op de tegelvloer lig te sputteren en te schreeuwen... ben ik me ook bewust van Elvis die op de platenspeler in de gang wordt afgespeeld.

Dit lied mag niet voor me verpest worden. Dat weiger ik. Pertinent.

Ik sta snel op voordat ik moet kokhalzen van de geur. Mijn natte, slordige haar maakt een misselijkmakend kletsend geluid tegen mijn gezicht. Ik hijg en sidder als een woeste stier.

Nu komt het.

Nu komt de Lavigne-razernij naar boven.

La goutte d'eau qui fait déborder le vase.

Ik moet bijna lachen door de ironie. De Nederlandse variant van het spreekwoord is ‘de druppel die de emmer doet overlopen’. In het Frans is het een vaas. Een emmer past bij dit scenario beter.

Ik voel een brok in mijn keel voordat ik mijn hoofd schud en die wegslik.

Dit gun ik Deacon niet. Hij krijgt mijn tranen niet.

Maar... ik kan niet geloven dat hij dit nog steeds doet. Dat hij me nog steeds in de zeik neemt. Ik kan niet geloven dat ik dacht dat we eindelijk, éindelijk stappen in de juiste richting zetten of dat we elkaar tenminste beter begrepen.

Wij wilden dit allebei niet, dat was al duidelijk, maar we hebben er beiden baat bij als we samenwerken. En hoewel we er tot nu toe nog niet echt het beste van gemaakt hadden, dacht ik echt dat we onze woedeaanvallen achter ons hadden gelaten en we vooruitgang boekten. Hoe beter we samenwerken, hoe sneller we deze verbouwing afhebben en hoe sneller we van elkaar af zijn.

Mijn woede blijft groeien; een tweetalige razernij gonst door mijn hoofd terwijl Elvis doorzingt.

Ik probeer snel het water op te dweilen en onder controle te houden terwijl caleidoscopische beelden door mijn hoofd flitsen: een draad die doorgesneden wordt, een rode vlag waarmee gezwaaid wordt, een bijl die door de lucht zwaait.

Heen en weer

Heen en weer

Heen en weer

Heen... Elvis' triomfantelijke bariton zingt dat deze liefde op niemand zal wachten terwijl Deacon de deur opensmijkt.

'Larry?!' roept hij. Zijn zongebruinde, altijd zelfgenoegzame gezicht is uit doodsangst verbleekt.

'Jij,' grom ik. Mijn stem klinkt onherkenbaar, bezeten. Mijn laatste restje redelijkheid gaat in rook op terwijl ik opsta, nog steeds naakt afgezien van de rubberen handschoenen die ik onnodig aan heb getrokken. Ik sta in het gore, stilstaande water te druipen.

Klunzig probeert hij de deur weer dicht te trekken. Hij draait zijn gezicht weg, alsof hij het liefst ter plekke zou sterven, zodat in elk geval zijn geest nog weg zou komen.

De man is tenminste verstandig genoeg om bang te zijn... Nee. Ik schud die gedachte onmiddellijk van me af. Geen man. Een uit de kluiten gewassen kind. Een adolescente minkukel in het lichaam van een grijnzende, snoevende volwassene.

Helaas is hij de sleutel waarmee ik mijn leven weer op de rails kan krijgen.

De nagel aan mijn doodskest.

Mijn liefhebbende echtgenoot.

Ten dode opgeschreven.

1

Twee maanden eerder

LaRynn

Verbogen en geknakte halmen pampasgras liggen verspreid over de heuvelrug, als afgedankte tandenstokers van de Grote Oceaan.

Zo nu en dan vangen we een glimp op van de oceaan aan de horizon, die meer dan welkom is na de bochtige, meedogenloze kronkelweg langs de sequoia's van eerder.

Eerder vandaag was ik genoodzaakt me over te geven aan mijn wagenziekte, waardoor Elyse, mijn meest dierbare (en enige) vriendin, aan de kant van de weg moest stoppen.

Ik heb ongeveer de helft van mijn zomers hier doorgebracht, dus de nostalgische gevoelens waren te verwachten. Zodra ik had overgegeven keek ik omhoog en werd ik overspoeld door een nieuwe golf herinneringen aan diezelfde plek en de omstandigheden waardoor ik hier bijna een decennium geleden ook moest overgeven.

'*Merde*, LaRynn, je bent bijna volwassen. Ben je deze... deze wagenziekte nou nog niet ontgroeid,' had mijn vader toen geroepen vanuit de open autodeur, en de walging in zijn stem werd verergerd door zijn lichte Franse accent. Alsof ik nog in bed plaste of op mijn duim zoog. Alsof ik het kon helpen. Een pilletje en alle drukpunten in de wereld hielpen niet tegen de benauwde, verstikkende spanning die er die dag in de auto hing. De manier waarop mijn moeder smachtend door het raam keek en zo ongeveer naar buiten hing, alsof ze liever ergens anders was. De manier waarop mijn vader steeds weer een gesprek probeerde aan te knopen totdat hij teleurgesteld met zijn hoofd schudde wanneer zijn pogingen

met een volledig gebrek aan enthousiasme werden beantwoord.

Mijn ouders, die pertinent een hekel aan elkaar hadden en die te zeer verwickeld waren in hun rancune voor elkaar - zo zeer dat het centraal stond in ons leven - gingen elke zomer van mijn achtste tot mijn achttiende op reis, waarbij ze mij bij mijn oma achterlieten. En tot die laatste zomer werkten deze vakanties altijd helend voor hen. Ze lieten me aan het begin van de zomer achter - meestal een week-einde in mei wanneer school afgelopen was - en haalden me weer op rond Labour Day, vlak voordat school weer begon. En even ging het dan weer beter met ze, meestal tot Halloween. Soms haalden we zelfs de kerstdagen.

Tot die laatste zomer, toen ik voor eens en voor altijd van mijn naïviteit wat betreft de liefde werd genezen.

Tot dat jaar was dit de plek waar ik me het meest thuis voelde, en was ik met de persoon bij wie ik me het meest thuis voelde. Mijn oma met haar zware Franse accent, haar bijtende sarcasme en haar *laisser-faire*-houding.

Ik heb nooit begrepen hoe mijn vader haar kind kon zijn: in alles waren ze elkaars tegenpolen.

Ik begrijp ook niet hoe die ene zomer zoveel andere tenietdeed. Ik denk dat hij zo belangrijk aanvoelt door mijn leeftijd toen. Acht-tien zijn voelde zoveel groter dan het was, zoveel kwetsbaarder. Die paar maanden brandde ik fel. Door de kortstondigheid van alles was ik onbeschaamd mezelf. Alsof ik wist dat ik aan het begin stond van de rest van mijn leven, voordat de universiteit en mijn toekomst het over zouden nemen.

Misschien kwam het omdat het de laatste keer was dat ik me zo voelde, alsof ik ervan genoot die versie van mezelf te zijn. Eventjes, tenminste.

Terwijl ik voel hoe de auto afdaalt voor het laatste stuk naar Santa Cruz, probeer ik (tevergeefs) andere herinneringen te onderdrukken.

De geur van suikerspin en zongebruinde huid.

Vanillepudding en gefrituurde artisjokharten.

Het lawaai van een spelletjeshal, ontblote dijen op krakend leder, omlaag gedraaide autoramen en het geluid van de branding.

Honger en frustratie die gedurende drie verhitte, plakkerige maan-

den samensmelten. Donkerbruine ogen die recht in mijn ziel kijken. Zacht, donker haar dat door mijn vingers glijdt. Brede schouders en trillende handen.

De geur van jongensdouchegel, de smaak van zijn lippenbalsem, een condoomverpakking die opengescheurd wordt...

‘Voel je je oké? Is dit oké?’ Het wordt in mijn nek gefluisterd...

‘Rynn - Jezus, ga je nou weer overgeven?! Moet ik stoppen?’ schreeuwt Elyse en ik word terug naar het heden gesleurd.

‘Wat? O... nee. Nee, het gaat wel. Sorry.’ Ik wuif zwakjes met mijn hand voordat die met een klamme smak op mijn dijbeen valt.

‘Je lippen zijn weer heel bleek.’ Ze fronst. Haar bezorgde blik glijdt over mijn gezicht voordat ze weer naar de weg kijkt. ‘Zeker weten? Misschien moeten we even ergens een hapje eten?’

Nu bekijk ik haar gezicht onderzoekend, terwijl in mijn borst een dankbaar gevoel opbloeit omdat zij hier bij me is. Dat ze de tijd heeft genomen en haar goed geregelde leventje heeft achtergelaten om mij te helpen met deze puinzooi. Het is een wonder dat ze de tijd kon vrijmaken van haar rechtenstudie. Ik had me die tijd zeker niet kunnen veroorloven als ik nog studeerde.

Ook al duurde het jaren voor ik het lef had om te stoppen, toch ben ik op een indirecte manier blij dat ik me aanvankelijk had neergelegd bij het leven dat voor me was uitgestippeld. Want als ik nooit politicologie was gaan studeren, was ik nooit Elyse tegen het lijf gelopen en hadden we nooit onze hechte vriendschap gesloten.

‘Ja, laten we wat eten, als je dat niet erg vindt.’

Mijn hart blijft wild bonken lang nadat ik mijn vierde glas water heb gedronken en mijn eten voor de zeventhonderdste keer op mijn bord heen en weer heb geschoven. Ik staar naar de bootjes die loom in de haven dobberen en probeer een voorbeeld te nemen aan hun gestage ritme.

Elyses vork klettert op de tafel en ik schrik op in mijn stoel. De poten schrapen over het verweerde terras.

Ze zucht. ‘Verdomme, gaat het echt wel oké? Je bent zo nerveus en hebt je eten amper aangeraakt,’ zegt ze.

Ik adem uit en wil eerst knikken, maar dan verander ik van gedachten en schud ik mijn hoofd waardoor haar wenkbrauwen boven

haar zonnebril uitsteken. Ze lacht kort en houdt haar hoofd schuin. ‘Bezorgd? Verdrietig? Wat is er aan de hand?’ vraagt ze.

‘Een beetje verdrietig. En bezorgd, ja. Nerveus... Zo voel ik me tegenwoordig altijd, toch?’ Ik lach bitter.

‘LaRynn, het komt echt wel goed,’ zegt ze, mijn sarcasme negerend. ‘Laten we gewoon kijken hoe het ervoor staat en dan stapje voor stapje verdergaan.’

Ik kijk weer naar het kabbelende water langs de kade. ‘Daar maak ik me niet zoveel zorgen over, denk ik. Het is gewoon... hier weer zijn.’ Ik zucht, klaar om haar in vertrouwen te nemen. Om alles te bekennen. Ze weet al dat ik het huis klaar moet stomen voor de verkoop, weet dat ik dat met de tweede eigenaar moet regelen. ‘Elyse, de andere eigenaar... Ik ken, nou ja, kende hem.’

Ze fronst. ‘Oké? En waarom zou dat uitmaken?’

‘Om logistieke redenen, ten eerste.’ Ik diep een servetje en een pen op uit mijn tas en begin erop te krabbelen om het uit te leggen. ‘Veel van de oudere huizen in Santa Cruz begonnen als eengezinswoningen en werden toen omgebouwd tot kleinere appartementjes. Daardoor zijn sommige vreemd ingedeeld. Die van mijn oma, beneden, heeft aan de ene kant een gedeelde trap, gang, een bijkeuken en een garage, en aan de andere kant een woonruimte.’ Ik maak de tekening van dat gedeelte af terwijl ze haar armen over elkaar slaat en wacht tot ik verder ga. ‘Dan heb je haar – mijn – woonkamer boven, dat is het tweede appartement. Oorspronkelijk waren het twee appartementen op de bovenverdieping.’ Ik schets de vormen, kleine Jenga-blokjes op elkaar, inclusief de veranda’s boven de garage en een klein rechthoekje aan de andere kant voor mijn oma’s balkon. Het lijkt alsof die uit het schuine gedeelte van het dak geknipt is, alsof de oceaan er een hapje uit had genomen. ‘Helena, mijn oma’s partner, was haar bovenbuurvrouw voordat ze iets kregen. Zo leerden ze elkaar kennen. Na een tijdje hebben ze de muren neergehaald die hun woningen van elkaar scheidde en maakten ze er eentje van. Helemaal omgebouwd. Dus nu zijn het twee appartementen boven elkaar, met een gezamenlijke ingang.’

‘Oké,’ zegt Elyse knikkend, altijd een stapje voor op de rest. ‘Maar wacht, waarom konden jullie het niet verticaal in tweeën delen?’

‘De nieuwe huurder van de benedenwoning, Sally, woonde er al voordat ik geboren werd. Dus ik sta er wat... huiverig... tegenover om het hele huis te verkopen en haar op straat te zetten. En volgens de advocaten hebben ze niet expliciet benoemd dat we ieder een appartement krijgen, dus hij moet ook overal akkoord mee gaan.’ God, ik heb het afgelopen halfjaar zoveel tijd met de advocaten doorgebracht om dit allemaal met hen door te nemen... Als ik nog niet genezen was van mijn verlangen naar een carrière als jurist, dan was dat inmiddels wel gebeurd.

Elyse knippert met haar ogen. ‘En nu mag je me vertellen waarom dat lastig gaat zijn.’

Ik keer me weer peinzend naar de boten, omdat ik niet weet hoe ik moet uitleggen dat ik me op meerdere manieren verraden voel door het feit dat Deacon zelfs maar voor een klein deel eigenaar is van mijn grootmoeders huis. ‘Helena was zijn oma. Vlak voor de laatste zomer die ik hier doorbracht kwamen Deacon en zijn moeder hier in de buurt wonen om dichterbij haar te zijn.’ Ze zwaait met een hand door de lucht, een subtiele hint dat ik ter zake moet komen, en ik zucht. Ik kan niet zeggen dat hij mijn vriendje was omdat hij dat niet was. Niemand wist toen iets van onze affaire totdat we betrappt werden. ‘Ik had iets met hem, hij was mijn...’ Ik zucht. ‘Ik ben door hem ontmaagd.’

Door mijn woorden gaat ze rechtop zitten, ze giechelt geamuseerd, maar het lukt me niet om met haar mee te doen.

‘Iedereen heeft een eerste keer.’ Ze grinnikt en haalt haar schouders op. ‘Misschien is het een beetje ongemakkelijk, maar als hij je kent kun je hem vast makkelijker overtuigen om met je samen te werken. En hoe lang is dit wel niet geleden?’

‘Acht jaar.’

‘Nou, je bent nu volwassen en jullie staan allebei op het punt om een flinke smak geld te verdienen. Zorg ervoor dat hij een van de woningen op jouw naam zet terwijl hij de andere houdt en ermee doet wat hij wil.’ Ze lacht weer vrolijk. ‘Ik dacht even dat je me ging vertellen dat het een spookhuis was of zo.’

‘Dát-’ Ik trek snel de vinger in die ik naar haar heb uitgestoken en probeer mijn stem onder controle te houden, aangezien alleen

maar het noemen van Deacon Leeds' naam me al prikkelbaar maakt. 'Dat is precies wat hij is, Elyse. Mijn persoonlijke klopgeest. Je begrijpt het niet. De eerste helft van die zomer hadden we een hekel aan elkaar, en de tweede helft waren we om een andere reden buiten zinnen. Hij was...' Ik snuif. 'Hij was vooringenomen en verwaand en zo verdomde vol van zichzelf. Hij was irritant, liep me constant uit te dagen. En hij was een schaamteloze schuinsmarcheerder: hij flirtte overal met iedereen. Iederéén. Godsamme, zelfs met die inktvis op jouw bord,' zeg ik terwijl ik naar haar calamari knik en mijn ogen veelbetekenend opensper. 'Met een snuifje van dat New Englandse accent van hem had hij vast een manier gevonden om zelfs dat seksueel getint te maken.'

'Zo heeft ieder zijn kink.' Ze draait haar handpalmen omhoog en haalt haar schouders achteloos op.

'Elyse, ik meen het.' Ik doe mijn ogen dicht en kreun, mijn zenuwen beginnen te prikken. Een storm van emoties steekt op in mijn hoofd, donker en onheilspellend, compleet in tegenspraak met de fonkelende oceaan rechts van me. 'Hij wist me altijd uit de tent te lokken. Hij bracht het slechtste in me naar boven en sprak me daar vervolgens op aan. Hij deed of ik preuts was en vond vervolgens een manier om gechoqueerd te zijn wanneer ik de teugels liet vieren.' Wanneer er anderen bij waren, in elk geval. Als we alleen waren, was hij lief en attent. Ik kreeg er bijna een whiplash van. 'Ik... ik weet niet hoe ik het uit moet leggen. Vanaf het moment dat we elkaar leerden kennen, boterde het niet tussen ons.'

'Ik wacht op het moment dat dit omslaat in jullie twee die seks hebben...'

Dus ik vertel het haar.

Ik vertel haar het verhaal van een eenzaam, hautain en vooral erg boos meisje en een irritant charmante jongen met een te scherpe tong die elkaar een zomer lang net iets te goed in het vizier hadden. Hoe dat meisje om haar kwetsbare hart toen al een muur bouwde om liefde buiten de deur te houden en hoe die jongen voor zijn leeftijd al veel te gewend was geraakt aan verlies. Ik vertel niet dat ik per ongeluk verliefd op hem werd, omdat ik hem dat niet wil nageven en ik wil niet dat ze er een of andere aha-erlebnis door heeft. *Dus*

dat verklaart waarom je zo bent, waarom je amper een liefdesleven hebt en waarom je zo'n venijnige feeks kan zijn; zoiets zou ze weleens kunnen denken.

In plaats daarvan houd ik het bij een uitgekledede versie van de waarheid. Hoe twee domme jongvolwassenen met tegenzin vriendschap sloten en een band wisten te smeden dankzij hun pessimistische filosofieën over liefde en het leven, en hoe die twee dachten dat die overeenkomsten hen geschikt maken om seks met elkaar te hebben...

Aangezien het, in theorie, heel gemakkelijk zou zijn - had moeten zijn - om elkaar daarna weer vaarwel te zeggen.